

Lăcomia pedepsită

Era seara de Sfântul Nicolae. Ionel și Maria stăteau cuminiți și parcă niciodată nu fuseseră mai ascultători ca în ziua aceea. Știau ei că Sfântul Nicolae nu aduce bunătați decât copiilor cuminiți.

Se înnoptase. Maria și-a curățat frumos ghetuțele și le-a așezat la ușă. Când să-și curețe și Ionel ghetuțele, a observat ghetetele tatălui. Băiatul își făcu în minte o socoteală: Ce ar putea să încapă în niște ghetete mici ca ale mele? Mai bine pregătesc ghetetele tăticului. Îndată a făcut așa cum a gândit, lăsând ghetuțele lui murdare în debara și s-a dus la culcare cu mare bucurie.

Când se luminează de ziuă, fugi la ușă. Dar, ce să fie?

Ghetetele Mariei erau pline cu bomboane și jucării, iar în cizmele tăticului se odihneau o pereche de mănuși mari. Ionel începu să plângă în hohote.

- De ce plângi? l-a întrebat mama. *Nemulțumitului i se ia darul.* Sfântul Nicolae a știut că tatei îi trebuie o pereche de mănuși. Ai văzut?

Călătorul și piatra

Un călător mergea într-o noapte de iarnă pe un drum necunoscut, pe o potecă îngustă prin munți. Pentru că era frig, călătorul se grăbea să ajungă cât mai repede acasă. Însă, la o cotitură se împiedică de o piatră ce căzuse din munte; era cât pe ce să cadă în prăpastie.

Se ridică, scoase un mic suspin, mulțumi lui Dumnezeu că l-a scăpat cu viață, apoi plecă mai departe. Nu făcu decât câțiva pași și simți că nu mai poate merge ca mai înainte. Cu cât se depărta de locul acela, părea că vede cum un alt călător vine și se împiedică de piatră și cade în prăpastie. Glasul conștiinței îi zicea: *"Nepăsarea ta poate pricinui necazuri unui alt om. Chiar dacă acel om e un necunoscut pentru tine, nu suntem toți oamenii frați, fii ai lui Dumnezeu?!"* De îndată călătorul se întoarse, urni piatra, o dădu în prăpastie și plecă mai departe.

În sufletul lui se așeză acum o liniște adâncă, liniștea unei conștiințe împăcate. I se părea că această pace sufletească îl face mai tare decât frigul de afară.

Prietenul necunoscut

În viața ta, copile, vei avea mulți prieteni. Aceștia mereu se vor schimba, te vei despărți de unii, vei cunoaște pe alții. Nici pe părinții care te-au născut nu-i vei avea mereu aproape. Nici pe bunici, nici pe frați sau surori... Și totuși, va exista cineva care te va însoți toată viața, cineva care va fi mereu aproape de tine. Însă tocmai pe acesta tu nu-l vei observa, tocmai de acest prieten fidel tu nu vei ține seama. Dar el te va răbda așa și cu toate că tu nu-l vei cinsti ca pe cel mai bun prieten, totuși el nu te va părăsi niciodată. Va sta lângă tine sfios și tăcut ca o umbră și te va ajuta de nenumărate ori.

În urma ta va șterge cele ce ai greșit și va îndrepta cele ce n-ai izbutit. Fără a face zgomot, el îți va face mult bine și te va face părtaș multor bucurii. Într-o zi vei vedea că de fapt tot ce ai mai bun lui îi datorezi. Când vei fi în suferință sau primejdie el va plânge în taină lângă tine, rugându-se lui Dumnezeu pentru sufletul tău.

Și aceasta, pentru că el te iubește mult de tot, cum nici o altă făptură nu te poate iubi. Însă cât de mult își dorește și el dragostea ta, prietenia ta sau măcar să te gândești din când în când la el ... să te gândești din când în când la îngerul tău păzitor, la îngerușul tău...pe care ți l-a dat Dumnezeu la Botez.

Monahia Parascheva Avădanei

Îngerul păzitor

*Tu mă străjuiești,
Zilnic mă ferești
De-al lumii păcat,
De ce-i necurat.*

*Mulțumesc nespus!
Trimis de Iisus,
Tu gonești mereu
Gândul meu cel rău.*

*Când am gând curat,
M-ai îmbrățișat,
Și vei fi mereu
Ajutorul meu!*

